

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 2. V Ljubljani, dne 1. februarja 1917. XXV. teč.

V svečanu.

Ej, in že je tu svečan,
še pokrit je hrib in plan
z belimi snegovi.
Ej, še daleč je pomlad,
sredi južnih je livad
sredi med cvetovi.

Tamkaj rože klijejo,
tamkaj žarki sijejo
v zlatih pramenih —
ah, pri nas pa solnca ni,
in pri nas še rožic ni
v tratah žalostnih . . .

Bogumil Gorenjko.

Kaj je pesem?

Kaj je pesem? — Misel lepa,
ki ti leže v dno srcá
in iz srca kot studenček
v stvarstvo božje prišumlja.

J. Polák.

Andrejček.

Rožmanovemu Andrejčku in njegovemu bratcu so umrli v zgodnji mladosti starši. Imel je Andrejček komaj šest let, ko je postal sirota. Skrbno mamico je vzela ostra zima; a oče je leto nato v temni noči zašel v Savo in utonil.

To je bilo usodno za Andrejčka in njegovega bratca Jožeta. Dobila sta oskrbnika in se po očetovi smrti preselila iz očetove hiše med tuje ljudi. Tu se jima seveda ni godilo tako kot v domači hiši, dasi-ravno oskrbnik in njegova žena nista bila slaba. A bili so pri hiši tudi domači otroci — in mlada tujčka sta bila seveda pri delitvi jedil in drugih reči večkrat prikrajšana. Čim bolj sta rastle, tem bolj sta občutila to, zlasti Jožek, ki je bil starejši in je kazal več raz-uma kot Andrejček.

Pri Andrejčku so se namreč vedno jasneje ka-zali znaki slaboumnosti. Čisto pa je prišlo to na dan, ko je začel hoditi v šolo. Ostal je do zadnjega dneva v prvem razredu in prišel je iz šole tako nedolžen na duhu, kot je stopil noter prvi dan — in poleg tega je končal šolo še par let prej kot drugi njegovi vrstniki. Izmed teh so mu bili mnogi za to nevoščljivi, namreč tisti, ki jim šola iz umljivih razlogov ni uĝajala.

Andrejček ni ostal več dolgo pri svojih redi-teljih. Nekega lepega dne je nenadoma izginil. Zakaj in kam, ni nihče vedel. Naznanili so sicer to orož-ništvu, a sledu za njim ni našel nihče.

Po dolgem času se je šele izvedelo, da služi Andrejček nekje daleč na Gorenjskem. Zadeva se je zdela tedaj ljudem v redu, in nihče več se ni zmenil zanj. Brat Jože, ki je bil že starejši, je še pred An-drejčkom zapustil domačo vas in si poiskal kruha drugod.

Par njivic, ki so jih imeli Andrejčkovi in Jože-tovi starši, je vzel v najem njiju rednik in nalagal denar v hranilnico.

Dolgo časa ni bilo tako nikakega sledu o deč-kih. Šele, ko je izbruhnila svetovna vojna, so začeli

naštevati ljudje mladeniče in može, ki so bili nekdanj njihovi sovaščani, in ugibati, kje se nahajajo, so-li še živi in kako se jim godi.

Prišli so seveda tudi na Andrejčka in na njegovega brata Jožeta. O zadnjem so vedeli, da je bil že prej vojak in da je moral takoj prve dni pod orožje. Kmalu je prišla tudi vest, da je padel v Galiciji. O Andrejčku pa ni bilo glasu, dasiravno so se ga ljudje v pogovorih večkrat spomnili.

* * *

Angelsko nedeljo popoldne je sedela Jermanova mati, soseda Rožmanovim, pred svojo hišo in je nekaj brala iz Mohorjevih knjig. Tedaj se nekdo ustavi pred njo in jo ogovori:

»No, mati, ali me še poznate?«

Jermanka začudeno pogleda, a se ne more spomniti, kje bi bila že videla tega človeka. »Ne vem, če se ne motiš,« pravi, »jaz te prav nič ne poznam. Najbrž nisi prišel do prave hiše.«

»O do prave, do prave! Jaz sem Andrejček, saj veste, kolikokrat ste mi dali kruha, ko sem bil še majhen.«

»Andrejček! Oh, kdo bi si bil mislil! Kako si zrastel v tem času, odkar te nisem videla! A tega je že tudi dolgo — menda bo spomladi osem let.«

Sedaj se ga je ženica prav natanko spomnila. Saj je bil ravno tak kot v detinskih letih, samo zrastel je. Tolikokrat je mislila nanj, ker jo je njegova pokojna mati v svoji bolezni nešetokrat prosila, naj kot soseda včasih poskrbi za njena otroka v slučaju, da ona umre. To je Jermanka tudi storila, ko sta bila dečka še doma. Otroka sta vedno hodila za njo, in ona si je često odtrgala od svojih ust, da je razveselila siroti. Zelo se je torej začudila, ko je po tolikem času zopet zagledala Andrejčka pred seboj.

»Odkod pa prideš, Andrejček, in kaj je s teboj? Povej vendar!«

Andrejček pove: »Od vojakov grem; prav iz Judenburga. Poslali so me domov, pa nič ne vem, zakaj, in pripeljal sem se z železnico prav do sem.

Jutri grem pa peš nazaj h gospodarju, kjer sem bil prej, če me bo hotel še v službo. Kaj mislite, ali me bo tudi spodil, kot so me od vojakov?»

Jermanki se je zdelo čudno to govorjenje, a spomnila se je, da je bil Andrejček že v mladosti slaboumen.

»O, gospodar te bo gotovo rad vzela nazaj, ker je sedaj trda za delavce. Kako se ti je pa kaj godilo pri vojakih? Povej kaj, Andrejček.«

»Ni bilo slabo. Vsak dan sem imel meso in juho in precej kruha, samo nagajali so mi vsi. Časih še zvečer, ko bi bil rad zaspal, ni bilo miru. To mi je delo najhuje, drugače pa ni bilo nič hudega.«

»Kako, da so te poslali tako hitro nazaj?»

»Teža pa ne vem. Mislim, da nas je že preveč.«

Jermanka je spoznala, da v Andrejčkovi glavi ni vse v redu in da so ga zato odpustili od vojakov.

»Ali si morda lačen?» ga vpraša čez nekaj časa.

»O lačen pa, lačen. V Judenburgu sem nazadnje jedel. Na železnici mi niso dali nič. Spomnil sem se, kolikokrat ste mi vi dali včasih kruha, in prišel sem naravnost do vas.«

Jermanki se je siromak zasmilil in dala mu je skledo kaše, ki jo je skuhala zase za večerjo. Nalila je navrh še mleka in odrezala precejšen kos kruha.

»O, vi ste še vedno tako dobri, kot ste bili včasih,« reče Andrejček, ko zagleda toliko jedi pred seboj.

In jedel je s tako slastjo, da ga je Jermanka opazovala prav z zadovoljstvom. Kmalu je izginilo mleko iz sklede, pa ga je vprašala, če hoče še priliti. Andrejček je z veseljem pritrdil, in ženica je prilivala toliko časa, dokler je bilo kaj mleka v latvici.

»Bož vam plačaj, mati,« se je zahvaljeval Andrejček. »Tako dobrih ljudi še nisem našel na svetu kot ste vi,« je govoril s solzami v očeh.

Jermanka mu je dala tudi prenočišče, in ko se je zjutraj odpravljala nazaj k svojemu prejšnjemu gospodarju, še hlebček kruha na pot.

Pozneje se je izvedelo, kako je prišel Andrejček od vojakov. Tam so kmalu spoznali, da nima popolnega razuma. Pripovedovali so med drugim, da ga je nekoč na neki vaji poslal častnik v prodajalno kupit salame. Andrejček, ki morda te besede še ni slišal ali jo je pa pozabil, je prinesel častniku — otep slame. Kmalu so ga poznali, da je revež, pri celem polku. Prišel je k zdravniški preiskavi, kjer so potrdili obče mnenje.

Tako se je vrnil siromak Andrejček nazaj k svoji živinici. In pri tej se počuti še najboljše.

Maksimov.

Igra je igra.

2. Kuharica.

»Oh, Anica, kaj sem jaz dobila za god!« Tako je nagovorila Kramarjeva Betka svojo prijateljico. »Pridi k nam, v nedeljo pridi, pa boš videla.«

»Če bodo le mama pustili.«

»O, saj bodo.«

Betka je dobila za god celo kuhinjo: majhno ognjišče, skledice, piskrce in sploh vse, kar se rabi v kuhinji. Zares lep dar! Kako ga je bila pa tudi Betka vesela! Vsakemu ga je razkazovala, vsakemu pripovedovala, kaj bo skuhala mami, pa atu, pa putkam, pa pinčetu in vsem drugim. Ko bo prišla Anica, to bo gledala svojo prijateljico, kako se že suče okrog ognjišča, pa kako prestavlja piskrce, kako zna mešati in to in ono. Anici mora skuhati pa res nekaj posebno dobrega. Drugim kuha nalašč, brez ognja, a ko pride Anica, takrat bo pa kuhala zares, Anica bo pa pomagala. Da bi že vendar enkrat prišla tista nedelja!

In prišla je. In tudi Anica je prišla v nedeljo popoldne.

»Anica, poglej!«

Z zanimanjem je ogledovala Anica lepo igračo. Kaj takega pa še ni videla. Betka ji hiti razkazovati

svojo kuhinjo in ji z vso otroško učenostjo razlaža, čemu se rabi ta reč in ona.

»Anica, pojdi! Greva vun; ne, gor greva, pod streho, boš videla, kako bo prijetno.«

Urno odneseta vsaka nekaj kuhinje gor pod streho.

»Tako! Sedaj pa le glej, Anica, kaj ti bom skuhala. Vidiš, jajce. Moja Belka ga je znesla. Pa malo vode imam tukaj, pa malo moke, vidiš, pa bo močnik.«

»Betka, kaj pa misliš? Saj ne boš mogla kuhati!«

»O, bom, bom, le počakaj.«

»Betka, nikar! Kar tako se igrava.«

A Betka pa ne posluša. Na vsak način hoče pokazati, kaj zna. Kuri in kuri, pa ne gre, nikakor noče zagoreti.

»O, ti pes ti, kako mi nagaja!« se zahuduje Betka. »Le čakaj, že vem, kaj bom naredila.«

Pa urno steče v kuhinjo, kjer imajo mama pripravljeno olje, da polijejo drva, kadar se nočejo vžgati — in na tistem izmakne posodo za olje.

»Tako! Sedaj pa mora zagoreti.«

Z močnim plamenom res zagori olje. Kdo je bil tega bolj vesel kot Betka! Pridno se je sukala okrog svojega ognjišča — ali joj! — nesreče! Premalo previdna je bila, pa se ji je vnelo krilce. Anica je zakričala, Betka zavpila, da se je razlegalo po celi hiši.

»Mama, ojej! Mama!«

Betka je stekla, Anica pa za njo. Iz hiše so pritekli mama in se neustrašeno in z vso silo vrgli na bežečo Betko. S težavo so pogasili ogenj, ali Betka je morala v posteljo.

»Ti nesrečni otrok ti,« so tožili mama, »kaj si pa vendar počela! Jože, hitro pod streho!« zakličejo hlapcu.

»An- Anici sem mis- mislila skuh- skuhati močnika, pas- pa sem se ope- opekla,« je pripovedovala Betka med jokom in ihtenjem.

»Kaj pa vendar misliš! Poglej, kaj bi se bilo zgodilo! Ti bi se bila kmalu ponesrečila, hiša bi bila

pogorela, če bi ne bili pravočasno zvedeli. Otroci, otroci, kakšne križe nam delate!»

S solznimi očmi se je Anica ločila od trpeče Betke. A še bolj žalostna je bila naslednji dan, ko je zvedela, da mora njena prijateljica v bolnišnico.

Šest dolgih tednov je bila tam.

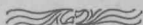
»Anica, jutri grem pa po Betko. Sedaj je pa že zdrava.«

»Kako dolgo je že ni domov. O, da bo le res prišla. Meni je že tako dolgčas!«

Drugi dan popoldne je že objela Anica svojo prijateljico, in zopet je bila vsa hiša polna igrač.

»Ali, da mi ne pozabita: Ogenj ni igrača!« so opomnili mama. Pa skoro ni bilo treba praviti; nesreča že sama izuči človeka.

J. E. Bogomil.

Kjer se osel povalja . . .

»Ti, Tone, ali ugameš, kaj smo brali v šoli?«

»Kaj pa?«

»Brali smo iz »Berila«. Pa je bilo zapisano: Kjer se osel povalja, tam dlako pusti.«

»Beži, beži, Nace, ali misliš, da je vse res, kar tam pišejo. Te ga jaz že ne verjamem.«

»Jaz pa tudi ne.«

Pa jo brišeta naprej, dva ljudskošolska modrijana. Čez nekaj časa se prebudi spet Nace iz svojega premišljevanja, pa nastavi ta-le nasvet: »Ti, Tone, enkrat bova šla gledat, če je res. Pri Sladetu imajo osla. Ali boš šel?« — »Bom.«

V nedeljo popoldne jo res odrineta in po ovinčkih seveda končno enkrat prideta k Sladetu. Osel se je pasel na vrtu. Ali kakor bi hotel nagajati mladima učenjakoma! Le pasel se je in pasel. Še mari mu ni bilo, da bi se bil ulegel.

»Tone, kar pojdiva nazaj.«

Saj je bilo res že malo prenerodno, celi dve uri čakati na oslovo dlako. Tonetu pa le ni bilo všeč, da ga Nace spravlja domov.

»O ne, le počakajva. Morava vedeti, če je res, veš.«

»No, pa še malo počakajva, naj bo.«

Zopet preteče pol ure in še malo čez. Koliko potrpežljivosti je treba, da človek pričaka, kdaj se osel povalja . . .

»Tone, Nace! Brž domov!«

»Kaj pa bo?«

»Boš že videl. Le brž! Pa Nace tudi!«

»Saj se ne mudi.«

»Le brž! Ata so tako . . .«

Tedaj pa ni bilo treba več dalje . . . Kjer so pa ata zraven, tam se pa ne da nič ugovarjati, če ne, bo doma huda ura. To bo grmelo in pokalo in treskalo . . . Le domov, da ne bo kaj nevihte in ihte!

»Nace, pa pojdiva. Bova pa v nedeljo prišla gledat.«

»Pa pojdiva.«

Druĝa nedelja.

Voz se ustavi pred hišo. Stric in teta sta prišla. Pa da ravno v nedeljo prideta, pa da ravno to nedeljo! Ali nista mogla priti druĝo ali pa katerokoli prejšnjo nedeljo. Zopet torej ne bo nič z oslom in z njegovo dlako. Zakaj če danes uideĝa z doma, kdo ve, če bo hotel potem stric vezati birmo. Oh, to so težave! S tem oslom namreč.

V sredo po tisti nedelji sta šla pa naša učenjaka iz šole. Takrat jima je bila pa sreča mila.

»Tone, ali ĝa vidiš?«

»Pa res! Nace, počakajva!«

»Počakajva! Bova le videla, če je res.«

Pred Tilново gostilno je leĝal dolgouhi sivec, pa ne Sladetov, ampak potujočega Čiča. Na travi, v hladni senci divjega kostanja je počival utrujen od dolĝega pota. Oh, samo da bi kaj kmalu vstal! Seveda, če bi osel zabiti vedel, česa iščeta Tone in Nace, saj bi jima pač rad postregel. No, ravno prav — sedaj pa prihaja Čič, osel pa vstane, moĝ ĝa napreĝe in poĝene.

»Sedaj pa le!«

»Vidiš, tukaj je ležal.«

Pa začneta modrijana iskati in preiskavati tako verno in zvesto, kakor bi bil tam zaklad cvetel. Ljudje so hodili mimo, vpraševali, pa nič zvedeli. Kdo bo tudi izdajal tako važne skrivnosti!

»Fanta, kaj sta pa izgubila?«

»Kaj? Nič!«

»Kaj pa potem iščeta?«

»Že nekaj.«

Fanta iščeta in iščeta neutrudno in neugnano. Čez dolgo časa — o sreča goreča! — Nace najde res oslovsko dlako in kmalu za njim tudi Tone eno. Torej je pregovor vendarle resničen! Vsa srečna nad najdenim zakladom jo ubereta proti domu.

Za srečo pa hodi nesreča. Tudi Toneta in Naceta je obiskala.

»Kje sta pa hodila? Sta bila zaprta, kaj, kaj?«

»Nisva bila ne.«

»O, kajpadane! Zdaj bosta pa še lagala.«

»Res ne, oče, res, da ne.«

»Le kje sta potem hodila. Ali vama nisem rekel, da iz šole domov!«

Pa je zažvižgala šiba v očetovi roki svojo ne-usmiljeno pesem. Tone in Nace sta se pa tudi vsak po svoje oglasila, in tako je bilo za enkrat petja dovolj. Kaj bi šele bilo, če bi bila povedala, kaj sta iskala! Ali skrivnost je ostala skrivnost tudi pred očetom. Saj sta vedela, da bi jima bila potem cela hiša, še več, cela vas bi jima bila nagajala, kako sta iskala oslovske dlake.

Če pa danes kdo zine o kakem oslu, pa Tone in Nace oba hkrati sramežljivo pogledata v tla.

J. E. Bogomil.

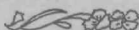

Slovenska zemlja.

Slovenska zemlja, zemlja verna,
svetišče divno se mi zdiš,
saj vidi zarja te večerna,
kako Brezmadežno slaviš.
Pred njen oltar cvetice trosiš,
s ponosom nje svetinjo nosiš,
ko vžiga zvezd se milijon,
le njo slavi tvoj mili zvon.

M. Elizabeta. (»Iz moje celice«, str. 50.)

Presveto Marijino srce.

Lansko leto je bil »Angelček« vnet zvonar »Marijinega zvončka« in je opominjal jasno in glasno Marijine ljubljence, kako naj si pridobivajo najpotrebnejših čednosti, da si bodo mogli nakloniti ljubezen svoje nebeške Matere. Tudi letos bo zvonil »Angelček« z Marijinim zvončkom, in sicer zopet iz tistega svetega namena, da bi se bolj in bolj v nemala mlada srca za češčenje Matere božje, da bi jo čedalje bolj ljubili, goreče čistili in zvesto posnemali.

V to svrhu bo milobni glas Marijinega zvončka označeval Marijino slavo, njeno lepoto in veličastnost. In da bi laže umevali, bo tako ubiral zvonjenje, da se bo vse lepo strinjalo na enem prostorčku, — v onem svetišču, kjer se združuje vsa Marijina slava, čast in lepota, namreč v Marijinem presvetem srcu. Saj je pač samoobsebi umevno in jasno, da si mislimo vse Marijine vrline združene v njenem presvetem srcu.

Kajne, saj je že pri navadnem človeku tako, da ga sodimo le po — njegovem srcu in pravimo: dobro srce —

plemenit človek, podlo srce — ničvreden človek! Naj bo kdo še tako visok in imeniten, ako je pa slabega in zlobnega srca, se nam nikakor ne more prikupiti; naj bo kdo še tako učen in prebrisan, ako je izkvarjenega srca, nima nobene prave veljave. Nasprotno pa naj bo kdo še tako nizkega stanu, naj živi v še tako preprostih okoliščinah, pa ima pošteno in blago srce, ga moramo visoko ceniti in spoštovati.

Če obrnemo to na Marijo, moramo reči: ako hočemo vedeti, kaj je Marija, ako jo hočemo prav spoznati, trudimo se na vso moč, da bomo prav spoznali njeno pre-milo, rajsko lepo srce. Zato le pazno in zvesto poslušajte glas Marijinega zvončka, in trdno upam, da bo zveza med vašim otroškim in Marijinim srcem čimdalje tesnejša in bo postala vir vaše časne in večne sreče.

1. Srce naše najboljše Matere.

Kaj je pač vzrok, da je nam tako priljubljeno ime »mati«? To stori materina ljubezen! Kje pa je studenec nepremagljive materine ljubezni? Materino srce je tisto svetišče, ki hrani v sebi ta prečudni studenec in skrbi, da nikdar ne usahne. Mati čuje poleg svojega deteta, ker ji ljubeče materino srce tako veleva; mati skrbi noč in dan za otroke svoje, ker ji ljubeče materino srce ne dá počivati in mirovati; mati se žrtvuje za svojo deco, ker je njeno materino srce — živ oltar darilnik!

Zdaj pa mislite na svojo nebeško Mater Marijo. Kakor Marija v drugih čednostih in prednostih nadkriljuje vse druge stvari, tako pa še posebe nadkriljuje vse najboljše matere v svoji materini ljubezni. Marijino srce je najsvetejši oltar materine ljubezni: na tem presvetem oltarju se je dan na dan zažigal in še gori in bo plamtel na veke žarni ogenj najvzornejše materine ljubezni do božjega Sina Jezusa Kristusa; na tem presvetem oltarju gori pa tudi miložarni plamen one materine ljubezni, ki jo goji naša predobrotljiva nebeška Mati do vseh svojih otrok v nebesih, v vicah in na zemlji. Torej imamo vsi sladke nade do tega najboljšega srca.

Zemeljska mati ima materinsko skrb le za eno družino, Marija pa je Mati vsega človeštva. Do solz nas mora ganiti, ako pomislimo na ogromne množice vseh onih, ki

jim je bila Marija mila Mati, ki jih je privedla do časne in večne sreče. — Zemeljska mati, naj bo še tako dobra, ima vendarle še kake slabosti in napake, presveto Marijino srce pa ni bilo nikoli omadeževano z nobenim pregreškom in odlikovalo se je v vseh čednostih. Zato pravi neki častilec Marijin: Ko bi bila ljubezen in skrbnost vseh mater združena v enem samem materinskem srcu, bi ven-

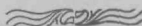
V varstvu Marijinega srca.

dar vsa lepota takega srca niti od daleč ne doseгла krasote Marijinega srca.

Zato se pa z vsem zaupanjem obračajo do premilega srca nebeške Matere vsi, kateri imajo še količkaj dobre volje; kaj šele oni, ki se smejo posebe imenovati Marijini otroci. Zgodovina svetniških src nam to izpričuje. Izmed tisočernih naj navedem le en zgled. Sv. Terezija pripoveduje sama o sebi: »Ko so mi mati umrli, sem bila kakih dvanajst let stara. Še se spominjam, kako sem vsa vsa žalostna radi tolike izgube pokleknila pred po-

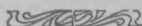
dobro presv. Device in jo vsa objokana prosila, naj bo zdaj ona moja mati in oskrbnica. In prepričana sem, da mi je bilo pomagano, zakaj v vseh zadevah, v katerih sem jo pomoči prosila, sem bila očitno uslišana.«

Predragi Marijini čistilci, pomislite na to zlasti takrat, kadar molite Marijine molitve ali prepevate Marijine pesmi. Saj je dobremu otroku tako lahko pri svoji materi prositi pomoči v vsaki dušni in telesni potrebi; saj se dober otrok tako veselo zahvaljuje svoji materi za vse njene dobrote; saj dober otrok tako rad in vdanostno spoštuje in časti svojo mater. Posebno pa se trudite, da boste z lepim vedenjem delali veselje svoji nebeški Materi, da bo moglo biti zadovoljno z vami njeno dobrotljivo — materino srce!

„Mati!“

Vojaški duhovnik, ki je bil večkrat na bojišču in delil tolažila sv. vere ranjencem in umirajočim, pripoveduje, da ga ni nobena stvar tako ganila, kakor klici krepkih junakov, ki so vzdihovali tiho: »Mati! Mati!« — »Videl in skusil sem vse bojne strahote,« pravi, »toda nič me ni tako prevzelo kakor ječanje umirajočih, ki so kakor onemogli otroci klicali: »Mati!« Kar se je kdaj pisalo in govorilo lepega o materi, vse to ni v stanu razodeti velike vrednosti in moči, ki jo ima mati do otrokovega srca, v taki luči, kakor ti klici umirajočih ustnic in pojemajočih src!«

Zvezde.

Kako razliva jasno
žar zvezd se naokrog,
ki z lučjo neugasno
prižgal jih sam je Bog.

Svetila gledam zlata,
in srce moje zná,
da luč še bolj bogata
v prostorih je nebá.

O, da mi je mogočc,
tja bi pohitel jaz,
kjer vigrédi cvetoče
nikdár ne mine čas.

Srce pa meni pravi,
da pride tudi dan,
ko duh telo ostavi —
nad zvezde bom pozvan!

Odgonetka zastavice v 1. številki.

Ime jezične ptice nam naznanja **sraka**.
 Po dežju se nahaja v vsaki jami **mlaka**.
 Nekdanje kmetsko breme se je zvalo **tlaka**.
 Živalim štirinožnim dobro služi **dlaka**.

Prav so uganili: Ziegler Milan, dijak v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu; Hacin Marija, Gabrije pri Celju; Traun Vandica, učenka III. razr. v Ljubljani; Razinger Franica, učenka na Blejski Dobravi; Zupančič Marica, učenka v Polhovem Gradcu; Žontar Janez, učenec v škofoji Loki; Rebolj Franc, zač. učitelj v Češnjicah; Andrejka Martin, Rode Matej, Aparnik Stanko, Bavdek Boris, učenci v Kamniku; Bischof Mimica, Heda in Rudolf, učenki in učenec v Ljubljani; Osterman Karlo v Kandiji; Kunc Milenka v Novem mestu; Štangl Stanko v »Marijinem vrtcu«, Št. Mihael nad Pliberkom; Petelin Franica v Kamniku pri Preserju; Brezigar Srečko v šmihelu pri Novem mestu; Stergar Vladko, Cerer Avguštin, učenca III. razr. v Kamniku; Roblek Lidija, Volk Vera, žigon Roza, Gruden Ada, Butinar Franc in Anton, Demojzes Ivan, Roblek Salvo, učenke in učenci v Podgradu v Istri; Peternel Ana, učenka IV. razr. pri uršulinkah v Ljubljani; Rott Antonija, učenka V. razr. v Zagorju ob Savi; Tavčar Anka, Potočnik Katarina, Čemažar Marija, učenke IV. razr.; Gartnar Jožefa, učenka ponavlj. šole pri Sv. Lenartu nad škofojo Loko; Rožman Štefanija in Suppan Katarina, učenki V. razr. v Mostah pri Ljubljani; Glavič Edvard, učenec VI. razr. v Spodnji šiški; Baraga Pepi in Maks, Turek Minka in Franc, učenci in učenka v Ljubljani; Rojnik Elza, Faganel Frici, Podržaj Anica, Rugelj Zorka, učenke VII. razr. pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Merzel Ludovik v Trbovljah; Letonja Anton, učenec IV. razr. v Sp. šiški; Germek Ivan, učenec VII. razr., Baltauzer Zora, učenka IV. razr. v Sp. šiški; Vozlič Filip, učenec na Cvenu pri Ljutomeru.

Odgovor na šaljivo vprašanje v 1. številki.

Voda, ker goni mlinsko kolo, nosi ladje.*

Prav so uganili: Mlejnik Karel, učenec V. razr. v škofoji Loki; Galjot Janez, Rieger Karel, Ilja Alojzij, Richter Karel, učenci v Kamniku; Trojar Franc, Prevalje pri Preserju; Kos Polonica v Podgorici pri Dolu; Debevec Marija, Kržič Marija, Dolenc Ana, Pirnat Antonija, učenke v Borovnici.

Oboje so prav rešili: Rihar Ivanka in Lojzika v Polhovem Gradcu; Štular Jurij, Dolinčiče pri Pliberku; Hladnik Franica, učenka v Petkovcu pri Rovtah; Schroif Ervin, učenec v Bučeči vasi; Miklavčič Matevž, učenec V. razr. v škofoji Loki; Schnabl Marija, učenka II. razr. pri Sv. Trojici nad Dobom; Gabrijelčič Cirila in Vida, učenki v Mošnjah; Mesar Minka,

* Lahko bi še pristavili: poživlja in krepča »Mlade junake«.

učenka V. razr. Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani; Pančič Marija, učenka, Čret blizu Celja; Štor Ivana, učenka, Teharje (Štaj.); Lazarini Hinko, Lavrenčič Jožef, Vivoda Ivan, učenci v Kamniku; Prebil Jožef, na Blokah; Petančič Martina, učenka IV. razr. v Šoštanjju; Jerman Ivan, učenec IV. razr. v Kamniku; Peternelj Tončka, učenka III. razr. v Škofji Loki; Ausec Marija, učenka VII. razr. v Šmihelu pri Novem mestu; Ausec Stanko, Vladimir in Ferdinand v Novem mestu; Šah Franica, Babno polje pri Celju; Kušlan Dragica, učenka III. razreda v Kranju; Usenik Ivan, Elko, Rafael, učenci na Blokah; Berčič Ivan; Kršmanec Marija v Škofji Loki; Fras Stanko, Frelj Ivo; Ložar Drago, Pollak Karol, Virant Janko, Savinšek Baldomič, Osterman Stanko, Jeglič Stanko, Zabukovec Maks, Lavrič Vito, Ilesič Svetozar, Regally Vladimir, Stepišnik Vladimir, učenci c. kr. vадnice v Ljubljani; Pjanecki Zoran, učenec IV. razr. v Škofji Loki; Zidarič Mimika in Jakl Rozika, učenki v Središču; Ilerčič Zofka, Škrubolje Francka, Šajn Ivanka, Čeligoj Marica, Gržina Kristina, Valenčič Anica, Hreščak Pepca, Kregar Romana, Hrvatinič Nikica, Grahor Pepca, Zidar Marica, Rolih Vera, Martinčič Vojka, Možina Ivanka, Žnidaršič Alenka, Smole Franica, Primc Rozalika, Faltus Emlalija, Valenčič Vanda, Greblo Tončka, Jenko Pavla, Blažič Marija, Dolgan Ivanka, Šircelj Nilda, Bonin Marija, Bereg Stanka, Kaluža Ivanka, Ličan Anica in Zorka, Denigar Tončka, Benigar Amalija, Repinc Nada, učenke samostanske šole v Trnovem; Peklinek Režika, Gerželj Franc, Miklavec Bernard, učenci in učenka IV. razr. v Ribnici (Štaj.); Novak Pavlina, Ivana in Jožefa, učenke na Blokah; Ponebšek Katarina, Rojšek Julijana, Nagode Angela, učenke V. razr. pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Pečnik Anica, učenka V. razr. v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani; Kollman Josip, učenec III. razr., Mejač Cilka, učenka II. razr. Mejač Pavla, Kramar Francka in Ovcin Lojzika, dekleta, v Kamniku; Avšič Mici, Benedik Mila, Bregar Erna, Česen Mici, Dolinar Rozinka, Erjavec Minka, Grohar Valči, Gruden Franica, Hodnik Štefka, Hafner Marica, Kočever Anica, Korenčan Milka, Kosmina Zorka, Kotzbek Edita, Ankele Hermina, Langnerholc Ivanka, Lavrič Iva, Lavtižar Zinka, Likožar Ivanka, Marolt Lili, Pipp Mici, Senica Olga, Strumbl Olga, Žbontar Malči, gojenke uršulinskega samostana v Škofji Loki; Arčon Barbara, učenka IV. razr., Arčon Štefan, Mazi Ivan, Pavlovčič Anton, učenci II. razreda v Borovnici; Salomon Jozefa, Podlesnik Marija, Golob Amalija, Penež Rozalija, Radeče pri Zidanem mostu; otroci ljudske šole na Kalu; Pajk Milan in Pero, učenca c. kr. vадnice v Ljubljani; Vrhovc Ana, Gospodarič Ana, Kavčič Vida, Jerina Antonija, Kovačič Rozalija, Plaser Marija, Benedičič Marija, Škerl Jozefa, Haler Mici, Prepečnik Milči, učenke VI. razr., Glavač Jozefa, Škerl Franica, učenki V. razr., v Radečah; Pliberšek Franček, učenec v Veržeju; Onič Cilka, Tončka in France iz Podboča v Poljčanah; Onič Lojzika, pri č. šolskih sestrah v Mariboru; Vrtačnik Slavica, učenka V. razr. v Ljubljani; Gruden Marija in Nučič Marija, učenki V. razr. v Dol. Retjah; Eržen Anica, učenka IV. razr. v uršul. šoli v Škofji Loki.